

řejně spáchaných, jest zde však bez rozdílu, zda je mezi jednotlivci, úmyslně nebo náhodou v tutéž dobu na témže místě přítomnými, více nebo méně volného prostoru, zda jde tedy o skupinu spojitou tak, že na venek tvoří jediný celek, či o více skupinek, či po případě o větší počet jednotlivců od sebe místně vesměs oddělených, pakli jen přes to může čin býti postřehnut větším počtem lidí. Zákon rozumí tedy zástupem povšechně větší počet lidí náhodou současně přítomných a to vesměs v takovém místním poměru k pachateli, že projev (čin) jeho mohl kým-koliv z těchto lidí býti postřehnut, jak tomu bylo dle rozsudkových zjištění v tomto případě, kde při onom výstupu bylo přítomno více než 20 lidí, třeba že byli na různých místech roztroušeni, kteří byli v takovém místním poměru k pachatelům, že mohli jejich výroky slyšeti.

Čís. 1881.

K »vniknutí« dle druhé věty Šu 83 tr. zák. se vyžaduje, by pachatel alespoň částí svého těla (ozbrojenou) do místnosti vstoupil a touto částí tam spáchal násilí.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm I 681/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Čes. Lípě ze dne 25. září 1924, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, vytýká-li (ovšem jen povšechně a bez uvádění důvodů), že zjištění rozsudku nestačí k opodstatnění skutkové podstaty zločinu, stěžovatelkám za vinu kladeného. Třebas pojem vniknutí podle Šu 83 tr. zák. nevyžaduje, by pachatel, vstupuje skutečně do dotyčné místnosti, tam úplně vnikl, vyžaduje skutková podstata dokonání zločinu Šu 83 II tr. zák., jak tomu nasvědčuje jasné jeho znění, aby pachatel alespoň částí svého těla — v případě vniknutí ozbrojeného pachatele, částí ozbrojenou — vnikl do oné místnosti, a s touto částí tam spáchal násilí na věcech neb osobách domácím právem chráněných. Zjištění v tom směru rozsudek neobsahuje. Uvádí-li, že jedna z obžalovaných, jakmile se dvěře pootevřely, tvrdým předmětem uhodila Pavla V-a přes pravou ruku, nezjišťuje, zda s tímto předmětem vnikla též aspoň ruka útočnice. Naopak rozsudek sám mluví ve výroku o tom, že obžalované s n a ž i l y s e do bytu vniknouti. Jest proto výrok, odsuzující obžalované pro dokonání zločinu podle Šu 83 tr. zák. stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Ostatně není tu podle dosavadních zjištění rozsudku ani náležitosti skutkové podstaty nedokonání zločinu podle § 83 tr. zák., jelikož schází po subjektivní stránce zjištění, zdali stěžovatelky jednaly v úmyslu, by po

vynucení vstupu, vniknuvše ozbrojeně do dotyčného bytu, spáchaly tam násilí na Josefu V-ovi st. nebo na jeho domácích lidech, majetku neb věcech.

Čís. 1882.

Protiprávní sdělení úředních listin úředníkem jiné osobě samo o sobě není zneužitím moci úřední podle §u 102 písm. c) tr. zák., nebylo-li tu úmyslu způsobiti s d ě l e n í m spisů někomu škodu. Může však býti spoluvinou na zločinu podvodu ve smyslu §u 199 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm I 715/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. září 1924, jímž uznáno bylo, že soudní dvůr je ku rozhodnutí o obžalobě státního zastupitelství ze dne 11. května 1924, vnesené na Karla Z-a a Vladimíra Z-u pro zločin jednak dokonaného, jednak nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 197, 199 b), 200 tr. zák., pokud se týče pro zločin spoluviny na nedokonaném podvodu podle §§ů 5, 8, 197, 199 b), 200 tr. zák. nepřislušným a věc se odkazuje soudu porotnímu, zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, by bez ohledu na právní stanovisko jím zaujaté ve věci samé znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství podalo na Karla Z-a a Vladimíra Z-u obžalobu pro zločin jednak dokonaného, jednak nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 197, 199 b) 200 tr. zák. popřípadě pro zločin spoluviny na nedokonaném podvodu podle §§ů 5, 8, 197, 199 b) 200 tr. zák., jehož se dle obžaloby dopustili tím, že v dubnu 1924 v P. I. Karel Z. a Vladimír Z., nabídnuvše se Karlu M-ovi a Marii V-ové k sepsání rekursu proti vyměření daně z obratu nebo žádosti za slevu této daně, a slibivše jim, že svým vlivem vymohou příznivé vyřízení těchto podání, vše to v úmyslu, by je tímto lstivým předstíráním uvedli v omyl, jímž škodu Karel M. ve výši 1000 Kč a Marie V-ová ve výši 100 Kč, tudíž větší než 200 Kč, na svém majetku trpěti měli, předsevzali čin ke skutečnému vykonání vedoucí, zločin však jen pro překážku odjinud v to přišlou a náhodou nebyl dokonán; II. Karel Z., bera na sebe charakter veřejného úředníka, uvedl Jaroslava S-ého v omyl, jímž tento na svém majetku škodu 200 Kč trpěti měl a v této výši skutečně utrpěl; III. Karel Z. nabídnuv se Augustě P-ové, Juliu R-ovi, Gustavu B-ovi, Marii B-ové a Karlu K-mu, k sepsání rekursu proti vyměření daně z obratu nebo žádosti za slevu této daně a slibiv jim, že svým vlivem vymůže příznivé vyřízení těchto podání, při čemž bral vůči Augustě P-ové na se charakter veřejného úředníka, vše to v úmyslu, by je tímto lstivým předstíráním uvedl v omyl, jímž na svém majetku Karel K. škodu 200 Kč a ostatní v nezjištěné výši trpěti měli, předsevzal čin ke skutečnému vykonání vedoucí, zločin však jen pro překážku odjinud přišlou a náhodou